

gjøres der opmærksom paa, at der er Noget, som hedder Besigtigelseskommissionen, der ogsaa har et vist Ansvar. Ministeriet mener, at denne flersidige Kontrol, der maa siges at være altsidig med Hensyn til Modtagelsen af Kul, afgiver en vis Garanti for, at det er gaaet nogenlunde ordentlig til ved Modtagelsen; navnlig i Betragtning af, at Kullene skulle veies, hvilket udføres af Stadens Maalere (Marinemini-steren: Det er en Feiltagelse!). — Ja, jeg har maasse her taget feil. Det viser sig imidlertid, at der ikke har været en betryggende Kontrol; thi ganske vist har der været Forskrifter fra Ministeriets Side, som gik ud paa, at hver 10de Tønde skulle veies, og at Tønden skulle have en vis Gjennemsnitsvægt, men det ses dog, at mange af disse Tønder have været langt under Gjennemsnitsvægten, og at ofte langt mindre end hver 10de Tønde er bleven veiet. Derfor har Ministeriet skrevet igjen for at faae Oplysninger om, hvorledes det kunde gaa til, at Kontroløren, skjøndt denne Undervægt havde fundet Sted, og Bestemmelsen om Veiningen ikke var bleven overholdt, ikke desto mindre havde indført disse Ladninger under Rubriken: „Ladninger, hvoraf ca. hver 10de Tønde er veiet“. Derpaa har da atter Ministeriet modtaget det Svar, at Værstets Bestyrelse havde benyttet en noget uvidet Fortolkning af de oprindelige Bestemmelser, hvorefter det ikke gjorde saa nøie, hvor mange Tønder man veiede, og heller ikke, hvad de veiede. Resultatet er, forekommer det i det Mindste Udvalgets Flertal, at ogsaa den Garanti, der skulle ligge i Veiningen, bliver temmelig tvivlsom, i alt Fald langt mindre stærk, end den vilde have været, hvis den Bestemmelse, som var givet fra Ministeriets Side, var bleven overholdt. Som Resultat af det Hele kan altsaa fastholdes, dels at der fra Kulbeholdningen paa Værstet har fundet en ukontroleret Benyttelse af Kullene Sted, nemlig fra Værstebødernes Side, dels at de Kontrolbestemmelser, der have været givne fra Ministeriets Side, ikke have været overholdte, og dels at Kontrolen har været af en saadan Natur, at den ikke kunde bruges til derpaa at bygge noget virkelig Ansvar; den har været saa kompliceret og fordelt, at det har været saa godt som umuligt at sige, hvem man egentlig skulde holde sig til, naar man vilde begrunde et Ansvar. Ministeren har nu rigtignok — det skulder jeg at bemærke — truffet Forholdsregler, hvorved saadanne Mangler i Fremtiden maa kunne forhindres; og navnlig mener han, at man kan forhindre Sligt derved, at det er blevet bestemt, at Kullene for Fremtiden i alle Tilfælde modtages og udelveres efter Vægt i Stedet for som hidtil efter Maal. Ministeren bemærker imidlertid med det Samme, at dette heller ikke giver nogen absolut Garanti, idet Kullene spinde, naar de ere oplagte under aaben Himmel, og der maa altsaa beregnes Noget som Svind. Dette

tror jeg ikke er til at forhindre, og jeg bemærker det heller ikke for at gjøre nogen Indvending mod Ministerens Fremgangsmaade, men kun for at gjøre opmærksom paa, at hvis der skulde indtræde Svind i følgende Aar, er det forudset. Statsrevisionen erklærer sig i det Hele tilfredsstillt hermed og indrømmer, at disse Foranstaltninger indeholde en Betyggelse, men den gjør tillige opmærksom paa, at Kontrolen, saaledes som den hidtil har været, har været overordentlig uheldig, og dertil kan Udvalget slutte sig. — Jeg gaar dernæst over til den næste Sag, nemlig den om Tømmerleveranceene. Med Hensyn til dette Tømmer er Sagen gaaet saaledes til. For nogle Aar siden blev der af en Mand paa Værstet indleveret en Klage til Auditøren, som gik ud paa, at der fandt betydelige Uordener Sted; men denne Klage blev af Auditøren betragtet som en privat Meddelelse til ham, som han ikke behøvede at tage sig noget af. Senere har der ikke viist sig nogen stor Tilsielighed til at gjøre noget ved Klagen, og først da Sagen blev bragt frem her i Thinget af en tidligere Folketingsmand, blev der rørt ved den fra Ministeriets Side. Jeg skulder her at bemærke, at Bevægelsen skuldes Ministeriet; at det er det, der har bragt Sagen i Gang, hvad ikke vilde være sket, med mindre Ministeriet havde støttet Statsrevisionen saa alvorlig, som det virkelig har gjort i denne Sag. Sagen gik da videre, idet Ministeriet skrev til Værstschefen, at han burde anfille Undersøgelse i saa Henseende, men Værstschefen svarede, at der ikke var Grund dertil; thi han var overbevist om, at det Hele beroede paa en Misforstaaelse. Ministeriet beroligede sig imidlertid ikke derved, men lod Undersøgelsen fortsætte, stadig støttet af Statsrevisionen, og Resultatet blev, at det gennem lange Forhør, hvorunder der fremkom Erklæringer i meget modigende og veylende Retninger, viste sig, at der virkelig havde fundet betydelige Misligheder Sted ved Tømmerbesigtigelsen. Det har nemlig for det Første klart viist sig, at den vedkommende Officer, der havde med Besigtigelsen at gjøre, har været fraværende, og at Besigtigelse er foregaaet under hans Fraværelse. Endvidere er det laaet fast, at der af vedkommende Leverandør er blevet givet Driftvarer og Madvarer til dem, som havde med Besigtigelsen at gjøre, og endelig er det godtgjort, at Besigtigelsen er foregaaet paa en Maade, som maa indrømmes at være formløs, baade med Hensyn til hvem der havde med den at gjøre, idet dette har været Underordnede i vedkommende Officers Fraværelse, med Hensyn til Regnskabet og med Hensyn til Kontrolen. Resultatet er blevet, at man ikke har kunnet naae til nogen bestemt Erkjendelse af, hvorvidt der har fundet Bedrageri Sted eller ikke, og jeg maa tilstaa, at det ved en Gjemmemlesning af de Aktstykker, som ere til Thingets Raadighed, staar tvivlsomt for mig, om der virkelig har fundet noget Bedrageri Sted. Idet-